

Audiowstęp do spektaklu „Pokój”

Tekst: Grzegorz Łukawski

Konsultacja: Dawid Górny, Regina Mynarska

Opis scenografii i przestrzeni

Schron

Całą scenę zajmuje wnętrze dużego betonowego schronu, jakby pod ziemią. Wysokie, betonowe, szare ściany, o ostrych krawędziach i szerokości piętnastu metrów oraz wysokości trzy i pół metra. Mają strukturę nieotynkowanego betonu z odcisniętymi deskami szalunkowymi. Przez szczeliny w ścianach schronu sączy się czerwone światło. Sprawia wrażenie pękających, trudnych do zagojenia się ran. Z tyłu, w lewym rogu schronu na ścianie wieszaki i pomocnicza szafka z kuchennymi przyborami: czajnik, dzbanek, kubki, kawa. Na środku tylnej ściany duża mapa Polski przecięta krętą, czerwoną linią rozgraniczenia. Przebiega z góry do dołu wzdłuż linii rzeki Wisły.

Sufit i projekcje

Sufit pośrodku ma wyrwę, jak po bombie. Wygląda jakby miał lada moment spaść bohaterom na głowy. Nad na wpół zawalonym sufitem długi szary ekran. Będą na nim wyświetlane projekcje podczas spektaklu, najczęściej czarno-biały obraz z kamery przemysłowej, przedstawiający obraz danej sekwencji widziany z góry. Często pojawiają się na nim również zbliżenia na twarze aktorów podczas monologów. Pod sufitem, z lewej i prawej strony pomieszczenia klimatyzatory, przy nich rury kanalizacyjne.

Stół i przestrzeń narad

Na lewej ścianie, z przodu masywne, metalowe drzwi do toalety. Obok duży stół. Złożony z dwóch części. Przylegają one do siebie pod kątem prostym. Tworzą kształt przypominający ostry grot strzały zwrócony w głąb sceny. Na stole metalowa, zamykana skrzynka. Za nim siedem krzeseł, jedno na czubku grota z czerwoną marynarką na oparciu i po trzy krzesła na każdym boku.

Przedsionek

Z tyłu, po prawej przedsionek. To boks ze stalowej siatki. W przedsionku są dwa krzesła, dwa czarne plastikowe pojemniki, duża ława z oparciem. Na ścianie haczyki do powieszenia wojskowych hełmów i ubrań, skrzynka z bezpiecznikami głębi masywne, metalowe drzwi. Przedsionek jest symbolicznie oddzielony od głównej przestrzeni gęstą siatką, jak szkolnej szatni. Postaci przebywające w głównej przestrzeni nie są świadome tego, co dzieje się w nim dzieje.

Wywiady

Z przodu sceny stoją czarne betonowe kostki. Jedna po lewej, druga prawej. Naprzeciwko każda kamera. Od czasu do czasu każda z postaci udziela wywiadu. Siada wtedy na jednej z kostek. Podczas wywiadów bohaterowie są oświetleni mocnym punktowym światłem, a pozostała część przestrzeni wyciemnia się. W trakcie każdego wywiadu na siatce przedsionka i ekranach wyświetlają się czarno-białe portrety każdego mówiącego. Widzimy bohaterów z kilku kamer, w zwolnionym tempie.

Opis postaci i kostiumów

Wprowadzenie do opisu postaci

Niemal wszystkie postaci noszą ubrania i buty w stylu wojskowym. Patriotów i Demokratów. Patrioci to Zdzisław, Maria i Jan. Ubrania w odcieniach brązu. Demokraci: Hanna, Katarzyna i Piotr. Ubrani podobnie jak Patrioci, tyle że odzież w odcieniach zieleni, na ramionach mundurowych bluz biało-czerwone naszywki. Kamizelki kuloodporne. Nowoczesne hełmy. Na udach puste kabury do pistoletów. Gospodyni przyjmuje u siebie przedstawicieli dwóch zwaśnionych obozów.

Dominika Bednarczyk

Jako Gospodyni, pięćdziesiąt dwa lata, sto sześćdziesiąt trzy centymetry wzrostu. Przystojna, energiczna kobieta, zdecydowanych w gestach i ruchach. Blond włosy opadają jej na ramiona, ubrana jest w krwście czerwony garnitur z szerokimi nogawkami, biały T-shirt z nadrukiem i białe sportowe buty.

Agnieszka Judycka-Cappuccino

Jako Katarzyna, czterdzieści dwa lata, sto siedemdziesiąt centymetrów wzrostu, wysportowana szatynka z włosami spiętymi w koński ogon. Lewa strona jej subtelnej twarzy zniekształcona fioletowymi plamami i głębokimi bliznami. Ma na sobie zielone

wojskowe spodnie z pasem, ciężkie buty i luźny ciemnoszary sweter. Pod swetrem nosi ciemnozieloną, półprzezroczystą bluzkę.

Karolina Kamińska

Jako Hanna, trzydzieści pięć lat, sto sześćdziesiąt pięć centymetrów wzrostu. Blondynka z rozpuszczonymi długimi włosami. Stanowcza i gwałtowna w zachowaniu. Ubrana w wojskowe spodnie i czarną bluzę z kapturem zapinaną na zamek. Pod nią nosi białą koszulkę na ramiączkach, ściśle przylegająca do ciała. Na nogach brązowe, militarne buty. Na prawym udzie kabura z pistoletem.

Marta Konarska

Jako Maria, pięćdziesiąt siedem lat, sto pięćdziesiąt osiem centymetrów wzrostu. Niska blondynka z włosami upiętymi w mały, luźny kucyk. Jest spokojna i uważna. Ubrana w brązowy komplet: wojskową bluzę wpuszczoną w spodnie z paskiem. Na nogach ciężkie buty.

Tadeusz Zięba

Jako Zdzisław, siedemdziesiąt dwa lata, sto osiemdziesiąt sześć centymetrów wzrostu, szczupły, szpakowaty z wysokim czołem, ubrany w zielony polar z zamkiem pod szyją, wojskowe spodnie i ciężkie buty.

Mateusz Janicki

Jako Jan, czterdzieści jeden lat, sto osiemdziesiąt cztery centymetrów wzrostu, atletyczny blondyn. Jest nerwowy. Nosi okulary w brązowej oprawie. Ubrany w zielony polar z zamkiem pod szyją, wojskowe spodnie i ciężkie buty.

Marcin Kalisz

Jako Piotr, czterdzieści cztery lata, sto osiemdziesiąt pięć centymetrów wzrostu, dobrze zbudowany szatyn w szaro beżowej kurtce, beżowej koszuli zielonych wojskowych spodniach. Na ramieniu wojskowy plecak. Na prawym udzie kabura na pistolet. Nosi okulary w brązowej oprawie. Są takie same jak okulary Jana. W jednej ręce niesie skórzaną teczkę urzędnika, w drugiej butelkę mleka.